

[Pürschel.]

underlig Smag i Munden og kommer til at tænke paa, om der ikke her foreligger forargeligt Samliv med Retfærdighedens Gudinde.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. S. Munk, at Gentofte Kommune vilde holde de velhavende ude fra at bære Byrderne — saadan omtrent sagde det ærede Medlem, det er ikke ordret Citat, men jeg tror, jeg har givet Meningen af det. Nu vil jeg gerne bede det ærede Medlem om ikke at holde sig tilbage, men paavise, paa hvilket Punkt det er, at Gentofte Kommunes konservative Styre har lagt disse nederdrægtige Tilbøjeligheder for Dagen. Jeg synes, at man har Krav paa, hvis saadan Slethed og Nederdrægtighed virkelig trives saa nær ved Retfærdighedens Centrum, som vi er her, da at faa det nærmere udviklet; lad os faa det skrevet med Flammeskrift paa Himmelen, saa alle kan læse, hvad det er for noget, der foregaar ude i Gentofte. Man kan vel ikke tænke sig, at det sker paa anden Maade, hvis man skal dømme efter Tonefaldet, end at der maa ske grove Tilsidesættelser af Lovens Bestemmelser, og det vil vi gerne have Oplysning om; vi skal jo snart til Kommunevalg derude, saa vi har Interesse i at faa at vide, hvad det er for nogle Personer, der sidder og regerer os derude.

Det ærede Medlem talte ogsaa om et fælles Bysamfund, og det fremgik af dette, at der var mange Kommuner i det, det maa være flere end tre, men hvor mærker man i dette Lovforslag noget som helst til det fælles Bysamfund, hvor mærker man det paa anden Maade, end at der skal betales? Det er ogsaa en Form for Fællesskab, som er meget behagelig for den, der skal have, men som naturligvis vækker mindre Behag hos den, der skal give. Man taler her om Retfærdigheden, men det, der sker, er efter min Mening dette, at man stirrer sig blind paa en forholdsvis meget lille Kreds af meget store Skatteydere, der jo nok har nogle Fordele af at bo i Gentofte Kommune, og hvis Flytning til Kommunen maaske ogsaa er bestemt af det Hensyn, men man rammer ved dette Lovforslag en bred Kreds af Medborgere, som vil flytte derud af helt andre Grunde, særlig for at skaffe deres Børn gode og rimelige Vilkaar at leve under, og dem rammer man paa en ganske overordentlig haard Maade. Det er det, der er den højere Retfærdighed i dette: man modarbejder en sund og fornuftig Udflytning fra Storbyen, og det gør man i direkte Strid med de Principper, man ellers gaar og lufter.

Saa interesserede den højtærede Indenrigsminister sig for, at man kunde tale paa een Maade eet Sted og paa en anden Maade et andet Sted. Ja, det interesserer ogsaa mig. Der staar her i Ændringsforslag Nr. 5, at den højtærede Indenrigsminister — ja, det staar der ikke, der staar bare „Indenrigsministeren“, for her taler man ganske jævnt om ham — fastsætter efter forudgaaende Forhandling med Kommunalbestyrelsen de nærmere Regler. Se, dette er et ejendommeligt Forslag. Det er forfatningsmæssigt interessant, for ved dette Forslag gives der Gentofte Kommune en kongelig Overborgmester. Nu har Demokratiet altid interesseret sig for at aiskaffe de kongevalgte Borgmestre, men man indsætter her en ny, og han skal ikke blot lede Forhandlingerne, men bestemme det hele. Kommunalbestyrelsen faar dog Lov til at udtale sig — det maa paaskønnes, det er et Udslag af Demokratiet —, men det er Ministeren, der bestemmer.

Jeg beder Ministeren om at læse, hvad der staar i Grundloven. Der staar nemlig i § 89: „Kommunernes Ret til under Statens Tilsyn selvstændigt at styre deres Anliggender ordnes ved Lov.“ Det, Grundloven siger om dette, er altsaa, at det ved Lov skal ordnes, hvorledes Kommunerne selvstændigt skal styres deres Anliggender under Statens Tilsyn. Men hvad sker her? Her giver man Ministeren en Bemyndigelse til at bestemme; det er ikke noget Tilsyn, det er en Bestemmelsesmyndighed, han faar. Saa meget er sikkert, at dette Forslag er aldeles ikke i Overensstemmelse med den demokratiske Tankegang, der præger Grundloven paa dette Punkt, og da den højtærede Indenrigsminister jo er Demokrat og taler demokratisk, saa er det rart at høre, at han almindeligvis taler paa een Maade, men naar han taler til Gentofte, taler han paa en anden Maade.

Hvorledes dette Regeringsflertal opfatter Situationen, og hvorledes det opfatter Grundlovens Bestemmelser, det kan man se, naar man ser paa Loven om Landkommunernes og Købstadkommunernes Styrelse. Deri staar der, at det er en Kommunalbestyrelse, der er valgt, der træffer Afgørelsen, og det sikres omhyggeligt, at der er mere end Halvdelen af Medlemmerne til Stede, at Afgørelserne træffes ved Stemmefflerhed o. s. v. Og med Hensyn til Vedtægterne staar der f. Eks. i Købstadkommunalloven, at der laves en Vedtægt, bl. a. om Udførelse af Ligningen, som billiges af Indenrigsministeren — den billiges —,